

Rokonlátogatóban

Tavalyi látogatást viszonzottak a Város- és Környezetvédő Egyesület tagjai, amikor október 16-án Nyíregyházára látogattak. Meglepetések sora fogadta őket.

Az első meglepetés maga a város. Akik még soha nem jártak itt, azokat a rendezett városkép, a felújított és rendben tartott épületek sora, a tisztaság; akik régen jártak már itt, azokat a hatalmas változás lepte meg. Ehhez társult a nagyvonalú vendéglátás.

A Jósa András Múzeum fogadótermében parasztlángos várta a vendégeket, s úgy tűnt, ezen a napon a múzeum minden csapjából pálinka folyt: az egyik csapból törköly, a másiktól ágyas; de azért akadt olyan is, amelyikből csapvíz.

Múzeumi jelenet

A szarvasiak új honfoglalása

A szarvasi városalapító

A Múzeumfaluban

Az igazgató – végtelenül közvetlen, s mint később kiderült, kreatív és nagyon boldog ember – keresetlen szavakkal mutatta be múzeumát, amelyet, teljes felújítás után, a közelmúltban adták át a közönségnek. Uniós pénzből teremtettek olyan modern bemutatótermeket, amelyek egyesítik magukban a hagyományos múzeumok tudományosságát a mai kor követelte látványossággal. Lenyűgöző élmény volt.

Legalább ennyire az volt a város is, amelyet az egyik városzépitő kolléga mutatott be. Hatalmas, zölddel feloldott terek, a régi és új épületek harmóniája, a *tudatosan tervezett és elhelyezett* szobrok, emlékművek – régiak és modernnek vegyesen –, az ésszerűen megtervezett tömegközlekedés.

A város büszke a múltjára is. Szarvasi utca őrzi az első telepések származását, szobor az alapító Petrikovics csizmadiamester alakját, relief a szekéren érkező szarvasi telepesek emlékét. A „kistestvér” alapsan elhúzott mellettünk.

Úgy tűnt, hogy Nyíregyházán a városért felelős pozíciókat nem a haverság, a pártállás, a sógorság-komaság, hanem a tehetség, a szorgalom és a felelősségérzet alapján töltötték be. És – mint azt a túravezetőnk lépten-nyomon elmondta – egyfajta jó értelemben vett fanatizmus is jellemezte ezeket az embereket. Ez valahol a múzeomalapító *Jósa András*nál kezdődött, és korántsem fejeződött be. Ezt bizonyította a már említett mai múzeum, a fantasztikus állatkert, amelyet egy igazi fantaszta hozott létre egy ifjúsági parkból, és mai utóda, aki ezt a „látványparkot” alakította ki, amely majdhogynem az eredeti helyszínek illúzióját kelti.

De ide tartoznak a falumúzeum alkotói és mai formálói, az új városkép megálmodói és mindazok, akikről most – idő híján – nem hallottunk. Nem utolsó sorban a most önként távozó Polgármester-asszony, aki 16 éven át fogta össze (vagy engedte vagy bátorította vagy támogatta) azokat a folyamatokat, amelyek nyomán a mai Nyíregyháza kialakult.

A látogatás – stílszerűen – a falumúzeum magtárában ért véget, ahol tájjellegű ételeket szolgáltak fel (hogy az italokat már ne is említsük).

A nyíregyházi városzépitők a jövő évi Szilvanapra készülnek hozzánk. Felkőthetjük elődeink talpig fehérneműjét, ha hozzájuk – minden tekintetben – legalább közelíteni szeretnénk.

Kutas Ferenc

Boldogult úrfikoromban (Krúdy)